

ASIA MACKAY

**MÁMA
ZABIJÁK**

motto román

Máma zabiják

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Asia Mackay
Máma zabiják – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ASIA MACKAY

**MÁMA
ZABIJÁK**

Praha 2019

Přeložila Kristýna Kučerová

*Rodičům... za všechno.
Teď už vím.*

Z pruhované tašky ke kočárku značky Cath Kidston vytáhnu revolver. K bubínku se přilepil okousaný rýžový chlebiček. Skvělé. Dokonale čistá zbraň pro mě bývala nejen otázkou cti, ale i známkou profesionality. A teď je moje nádherná, na míru vyrobená osmatřicítka s krátkou hlavní vystavená ohavným lepka-vým drobkům. Když se podívám zblízka, zjistím, že piksla se sunarem netěsní a v rýhách na rukojeti se zachytil bílý prášek. Tohle čistit bude vážně pruda. Ale pokud si toho někdo všimne, určitě si pomyslí, že jde o kokain.

Zírám na sebe do zrcadla a zhluboka se nadechnu. Věděla jsem, že návrat bude drsný. Tenhle život jsem si vybrala, když jsem se rozhodla vrátit do práce. Naplánovat akci, vystopovat cíl, stisknout spoušť, a ještě to stihnout domů na koupání.

Když se z člověka jednou stane elita všech elit, uvěří, že zvládne cokoli. A tak jsem tady. Na záchodě ve *Starbucks* obdivuju svoje zranění, v práci proti mně zahájili disciplinární řízení a dnes je už nad slunce jasnější, že si někdo přeje mou smrt.

„Je mi to líto, broučku, dělám, co umím.“ Dívám se dolů na dokonalé mimino s baculatými tvářičkami, které leží na tvrdém plastovém přebalovacím pultu. Pořád nemůžu uvěřit, že je moje. Je v bezpečí, dopolední drama si díkybohu vůbec neuvědomuje a na ničem jiném nezáleží. Pokud přežiju tenhle týden, mám šanci. Víc

nepotřebuju. Jen pár dní, abych přišla na to, kdo chce vymáchat moje jméno v bahně a moje tělo zakopat do hlíny.

„Tak se pěkně umyjeme.“ Sáhnu do tašky a vyndám vlhčené ubrousky a čistou plenu.

Přebaluju ji a přitom se snažím pochopit, co se to vlastně děje. Ti chlapi dneska, to byly nuly. Cínoví vojáčky slepě vykonávají cí příkazy neznámého generála, který dělá svou špinavou práci a zůstává přitom schovaný ve stínu. Abych ho porazila, musím ho nejprve odhalit.

Dívám se na svou maličkatou dcerušku a hladím ji po tváři. Jsem vděčná, že jsem vyvázla živá, a přesto si nemůžu pomoci – vážně se mě dotklo, že na mě poslali tak slabý kalibr. Podceňovaná až do hořkého konce.

Na čistou plenku natáhnu punčošky a zapnu manšestrové šatičky. Malá mě pozoruje a hryže si pěstičku. Upírá na mě velké modré oči, když znovu kontroluju zbraň, nabíjím ji a ukládám zpátky na místo. Musím jednat rychle. Přežití už není jen pouhá sobecká touha dál si užívat. Teď je na mně závislý další lidský tvor, jehož život by se jednou provždy změnil, kdybych z něho zmizela.

Zvednu si tričko a začnu zkoumat velkou fialovou modřinu, která se mi tvoří v oblasti bránice. Pokud si mí nepřátelé mysleli, že mě mateřství oslabilo, tak se šeredně spletli. Dívám se na malou, jak mě chytá za malíček. Neexistuje nic, co bych pro ni neudělala. Slezla bych velehory. Utkala se s tygry. Vystopovala a zabila každého sráče, který by se nás pokusil od sebe odtrhnout. Já jim ještě ukážu. Juknu na hodinky. Do háje. Ale ještě předtím to musím stihnout do mateřského centra na hudebku.

O dva měsíce dříve

První část

Odstavení

odstavit, sloveso

podstatné jméno slovesné: odstavení

1. Postavit dále, stranou.
2. Převést (dítě nebo mládě) na jinou stravu, než je mateřské mléko.
3. Zbavit výhodného postavení, odstranit.

První kapitola

„MÁMA ZABIJÁK. Máma Bondka.“

Zkusila jsem to pronést nahlas. Toho dne jsem se po šesti měsících mateřské dovolené vracela do práce a během prohlédávání útroh skříně jsem se pokoušela vymyslet název, který by odpovídal mé nové roli.

„Mamina vrahoun. Matka mordýř. Kojící kulomet.“

Snažila jsem se tím odvést pozornost od znepokojivých myšlenek, které bezpochyby napadnou každou matku, když se chystá znovu vkročit na pracoviště. Není moc brzy? Jak moc se mi po ní bude stýskat? Opuští mi, že jsem ji opustila? Rozhodla jsem se správně?

V mém případě se k tomu přidalo ještě pár méně obvyklých obav. Ovlivní poporodní demence mou mušku? Jak si povedu v boji zblízka, když mě bolí prsa? Budou se moje těhotenská kila navíc přetřásat na poradě?

Opravdu se představa, že lze skloubit práci a rodinu, týká i dokonale vycvičených zabijáků z tajných služeb Jejího královského Veličenstva?

Těšila jsem se, že vypadnu z miminkovského světa a vyrazím do chladné, tvrdé rutiny své podzemní kanceláře. Jenomže mě na poslední chvíli přepadly pochyby. Navíc mi před pár minutami zavolal můj šéf Sandy a nakázal mi, abych místo do kanclu

přišla rovnou do Legolandu – jak jsme říkali ústředí MI6 –, protože se tam koná důležitá schůzka. Porada tohoto typu si žádala kostým, který otálel vzadu ve skříni tak dlouho, že jsem ho teď skoro nemohla najít.

Znovu jsem odšoupla řadu ramínek. V moři černé se zableskla bílá. Tady je. Vytáhla jsem kostým i blůzu. Kalhoty s pevným páskem. Nový nepřítel číslo jedna. Nasoukala jsem se do gatí a pospíchala do kuchyně. Beata, chuva, kterou jsem přepečlivě vybrala, měla ruce ve dřezu. Gigi, moje překrásné miminko s kulatými tvářičkami a jemňoučkými hnědými vlásky, které se jí vždycky samy od sebe postavily do mohawského číra, seděla ve vysoké židličce u stolu a zkoumala jídlo před sebou. Blaženě netečná ke skutečnosti, že dnes v jejím kratičkém životě poprvé nadejde den, kdy tu pro ni nebudu neustále k mání. Zhluboka jsem se nadechla, políbila ji na temeno hlavy, zavolala „nashle“ na široká záda Beaty, která právě rovnala nádobí do myčky, vyběhla ze dveří a zamířila ke stanici metra.

V přečpané soupravě mířící na východ jsem zoufale postrádala VIP placku *Dítě na cestě*, kterou londýnská MHD tak velkoryse poskytuje nastávajícím maminkám, aby jim ulehčila cestování. Stála jsem přimáčknutá ke dveřím a rozhlížela se po vagonu. Samé tmavé obleky a vážné tváře. Jediným barevným zpestřením byla žena ve společenských šatech, která měla kruhy pod očima jako panda a rozčuchaný účes. Pořád si popotahovala roztřepený lem nad koleny a přítomní pánové v kvádrech na ni shlíželi přes okraje novin.

Už jsem zapoměla, jak je ranní dojíždění příšerné. Vytáhla jsem telefon a otevřela si aplikaci GigiCam. Okamžitě naskočil přímý přenos – Gigi si momentálně dopřávala pleťovou mas-

ku z jahodového jogurtu. Pohladila jsem displej. Už teď se mi stýskalo. Přístup k neomezenému arzenálu sledovacího zařízení využívaného pro bezpečnost státu mi ovšem byl hodně ku pomoci.

Díky kamerám, které se aktivují pohybem a jsou poschováváné po celém domě, a sledovacímu GPS zařízení nainstalovanému na kočárku jsem měla dokonalý přehled nejen o tom, co Beata mixuje pro Gigi k obědu, ale i tom, kde přesně se na procházce po Chiswicku pohybují. Navíc jsem Ryana z vývojového oddělení zaúkolovala, aby mi vyrobil prototyp maličké kamery, která by se dala schovat do Gigina kousacího kroužku. Zatím si vedl skvěle, i když mě varoval, že kvalita obrazu patrně nedosáhne požadovaného HD rozlišení. Aby mi to vynahradil, přidal do aplikace zvukový senzor – pokud Gigin pláč překročí stanovený počet decibelů, v telefonu mi vyskočí varování, takže bez prodlení odhalím příčinu slziček i následnou Beatinu reakci. Handsfree rodičovství jedna báseň.

Gigi právě fascinovaně zírala na Beatu, která se s křiklavě růžovým plastovým hrnečkem na hlavě kolébala po kuchyni, a to s podstatně větší grácií, než bych od ženy její postavy očekávala. Gigi se naštěstí do téhle praktické matky čtyř dětí okamžitě zamilovala. Mou důvěru v Beatu bezpochyby podpořilo několik důkladných prověrek, jichž se zúčastnilo celé naše oddělení, měsíční sledování a návštěva terénního agenta v jejím rodném městečku ve východním Polsku.

Hrnek spadl Beatě z hlavy a Gigi vyprskla smíchy.

Obavy se zmírnily, stažený hrudník povolil. O Gigi je dobře postaráno a já se vracím do práce. Takhle jsem to přece vždycky chtěla. Mít všechno. Jednoho dne tohle poselství předám i své dceři – jde to a i ty to tak můžeš mít.

Jen jsem doufala, že si vybere práci, při níž nepoteče tolik krve.

Rozhlédla jsem se po vagonu a viděla jen skelné pohledy a potlačované zívání. To se mě netýkalo. Já si připadala naprosto bdělá, patrně poprvé od chvíle, kdy jsem se ponořila do mlhy poporodní spánkové deprivace. Nachystaná. Dokonale připravená na svůj první den po návratu. Dokonce natěšená. Tohle zvládnou. Jsem přece máma vrahoun.

Na tom jménu ale budu muset ještě zapracovat.

Souprava rachotila kolem zdí počmáraných graffiti, ranní slunce rozjasňovalo jinak šedé ulice a já se začala v duchu zabývat poradou. Každý, kdo se doslechl, že se budově MI6 u Vauxhall Cross přezdívá „Legoland“, se domníval, že je to kvůli neobvyklému exteriéru ve stylu art deco. Omyl. S kolegy jsme jí říkali Legoland, protože Šestka pro nás bylo město hraček. Maličcí seřazení panáčkové, přemísťování dle momentální potřeby. Opisovali od sebe domácí úkoly a vzájemně si nadávali. Kostičky zpravodajské služby, které se horlivě stavěly jedna na druhou a vzápětí rychle bouraly. Legoland byl v porovnání se skutečným světem, v němž jsme se pohybovali my, jen dětské hřiště. A jeho zaměstnanci zůstávali dětmi s čistýma rukama a schopností všechno popřít. My byli ti dospělí, kteří si poskvrňovali duši špinavou prací, jež jim zajišťovala bezpečí. Ale rodičovství je nevděčný úkol. Dostávali záchvaty vzteku, když jsme je žádali o spolupráci, dřepěli v houpacím křesle se zacpanýma ušima, když jsme jim řekli, že Ježíšek *fakt* existuje – vlastně už ne, protože jsme mu právě prohnali kulku hlavou.

Vlak sebou cukl a zastavil se. Zapraskalo to a z reproduktoru se ozval hlas řidiče:

„Omlouváme se, dámy a pánové. Selhala signalizace. Pár minut tu musíme počkat. Za okamžik zase vyjedeme.“

Pár lidí hlasitě vzdychlo a pohlédlo na hodinky. Zbytek ani nezvedl oči od čtení. Jediná já jsem se usmívala.

Napadlo mě, koho mí kolegové asi vyslychají.

Vzhledem k podzemní povaze naší práce byly naše kanceláře velmi příhodně umístěny v nepoužívané síti místností a tunelů vybíhajících z osmého nástupiště stanice metra Holborn. Tohle uspořádání nám vyhovovalo, jelikož jsme se mohli potulovat po celém Londýně – pod ulicemi, mimo dohled vševídicích průmyslových televizí a mimo dosah nepříjemných dopravních špiček. Projíždějící vlaky navíc pomáhaly maskovat znepokojivé zvuky, které vydávali nespolupracující vyslychané osoby. „Selhání signalizace“ často způsobil přespříliš horlivý výslech, který zkratoval přívod elektřiny a vyhodil celou síť. A „osoba v kolejišti“ byl zase velmi účinný způsob, jak se zbavit těch, kteří by radši zemřeli, než aby odpovídali na naše otázky. Tahle taktika fungovala víc než dobře, protože u přejetých bylo skoro nemožné provádět pitvu.

Ne všichni ovšem dokázali ocenit výhody našeho sídla. Před mnoha lety si jeden nabručený vedoucí útvaru, kterému se už zajídal nedostatek denního světla a neustálé rachocení vlaků, stěžoval, že si v těchto podmínkách připadá jako kanálová krysa. Dlouho nevydržel, ale to označení ano a všichni znalí věci nám od těch dob neřekli jinak než Krysy.

Vlak se dal do pohybu a já si v duchu říkala, která Krysa asi vede výslech, kvůli němuž jsme nabrali zpoždění, a zda se dozvěděla všechno, co potřebovala. Lidé, kteří vkročili do našich podzem-

ních výlechových místností, je jen zřídka opouštěli dřív, než svěřili svá tajemství. Informace o hrozících teroristických útocích, typy ohledně kontejnerů, které je potřeba na celnici zkontrolovat, to všechno vysypali dřív než vlastní vnitřnosti. A black-outini – speciální koktejl z Osmého nástupiště – posléze zařídil, že se dotyčný probral ve špitále s dokonale vymetenou hlavou a zraněním odpovídajícím výpovědi ochotného náhodného přihlížejícího: „*Bylo to příšerné, to auto ho nabralo, odhodilo a pak zrychlilo a přejelo mu ruce... Ano, tím se vysvětluje, proč má zlámané všechny kosti.*“ Anebo v případech obzvláště mlčenlivého subjektu: „*Spadl z balkonu ve druhém patře a rovnou do louže, kde určitě probíjel elektrický proud.*“ Možná ho tenkrát měli radši nechat přejet tím metrem. Dle našich záznamů se vyslýchaným paměť nikdy nevrátila, ačkoli k trvalým následkům u nich patřilo urputné pocení při cestě metrem, hlasité výkřiky a hyperventilace s naléhavou potřebou dostat se okamžitě nad zem. Ale podobné symptomy přece v horkých letních dnech vykazuje většina Londýňanů používajících hromadnou dopravu, ne?

Na příští stanici se do vagonu navalil proud cestujících, který nás zatlačil ještě dál. Vlna mě vecpala do podpaží vousatého chlapa, takže jsem radši sklonila hlavu a přitom si všimla, jak se mi halenka přes prsa napíná. Skvělé. Omámená radostí, že jsem se nasoukala do kalhot, jsem úplně přehlédla, že moje levná polyesterová blůzka absolutně neodpovídá nadržům v kojící velikosti.

Legoland. Domov MI6 velmi příhodně tvořila velká lesklá budova pod otevřeným nebem, kterou si na mapách Google mohli najít úplně každý, zatímco my, Krysy, jsme cupitali pod zemí v kancelářích s oloupanými stěnami a po vlhkých, rozpadajících

cích se chodbách. Divize, která neexistovala, na ústředí, které taky neexistovalo.

Prošla jsem bezpečnostní kontrolou, vytáhla průkaz a zapsala se jako zaměstnankyně VUKD, což byla zkratka Vládního úřadu pro komunikaci a data. Na papíře jsme byli poradenská firma, jejíž služby si mohla vyžádat jak MI5, tak MI6, ale všichni zasvěcení tenhle zdlouhavý název zpravidla ignorovali a nahrazovali ho poutavějším „Osmým nástupištěm“ nebo jen „Osmičkou“.

Patřili jsme k základním bezpečnostním službám naší země. Pětka, Šestka a pak my – Osmička. Číslo, která zajišťovala naši vlasti bezpečnost.

Nastoupila jsem do díkybohu prázdného výtahu a stiskla tlačítko třetího patra; při našich návštěvách v Legolandu se vždycky používala stejná zasedačka – kamery na chodbě byly nastavené do takových úhlů, že nikdy nenatočili nikoho, kdo prošel dveřmi místnosti číslo 0341. Podívala jsem se na sebe do velkého zrcadla ve výtahu a pokusila se halenku vepředu stáhnout; trošičku to pomohlo, ale nesměla jsem moc dýchat. Narovнала jsem se a zvedla ruku, abych si rozpustila vlasy z culíku – aspoň odvedou pozornost. Pink. Tenhle pohyb našponovaná blůza nevydržela a horní knoflíček odletěl. Každý, kdo se na mě teď podívá, spatří dost podstatnou část mé podprsenky a dekoltu. A spolu s rozčuchanými vlasy jsem vypadala jako klišé sexy sekretářky z pornofilmu. Jediné, co mi chybělo k dokonalosti, byly falešné brýle.

Ještě pořád jsem dumala o tom, jak vypadám, když se dveře výtahu ve třetím patře otevřely.

„Jé, ahoj, mámo.“ Byl to Jake. V celé své kráse sto třiadesát centimetrů, v tmavém obleku s jasně červenou kravatou a upíral oči na mou hrud. „Čekám tu na tebe.“ Pozorně si mě prohlížel. „Vypadáš stejně. Až na ty větší prsa.“ Usmál se. „Takhle

dlouho jsme jeden bez druhého ještě nebyli, vid'?" Byl dohledka oholený, tmavé vlasy měl nedbale učesané.

Vystoupila jsem z výtahu, proklouzla jsem kolem něho a vdechla až příliš známou vůni cigaret, kávy a kolínské Hugo Boss.

„Tak pojď, Jakeu. Přijdeme pozdě.“ Znovu jsem si stáhla vlasy a zvedla klopý u saka, abych zmenšila rozlohu odhalených partií pod chybějícím knoflíčkem. Vykročil za mnou.

„Takže uplakaný objetí a ty řeči, jak se nám stýskalo, si necháme až po schůzi?“

Nevěnovala jsem mu pozornost a otevřela dveře do zasedačky.

Můj šéf Sandy White postával o samotě u velkého konferenčního stolu a hrál si s výstřední barevnou kravatou. Kdykoli jsem ho během těch dlouhých let, co jsem pro něj pracovala, viděla v obleku, napadalo mě, že se v tom kvádrů musí cítit příšerně. Otočil se, když jsme vešli.

„Vítej zpátky, Lex.“ Odmlčel se. „A teď si pěkně všichni sedneme.“ Chytil se za pravou nohu a klesl na židli. Ošklivé střelné poranění, které se nikdy docela nezahojilo, bylo důvodem, proč už deset let dřepěl v kanclu. Podle postavy a držení těla se dalo soudit, že býval horou svalů, ale vynucený sedavý způsob života si vybral svou daň. Bitvu s opláceností středního věku začínal prohrávat. Noha ho často bolela. Zpočátku jsem se pokoušela omlouvat jeho nálady a obecně nepříjemné způsoby, dokud mi jedna z Krys neprozradila, že byl před postřelením úplně stejný.

„Rusko.“ Sandy si položil nohu na židli vedle sebe. „Proto jsme tady. Hrozí, že získají kontrolu nad úplně novou zbraní a použí-

jou ji v tiché válce, co vedou proti Západu. Vás dva jsem pozval, abyste si udělali základní obrázek. Budeme to tady probírat se Šestkou a všichni budeme milí a příjemní, protože odsud chceme co nejdřív vypadnout. Už se nemůžu dočkat, až shodím tuhle oprátku.“ Ukázal přitom na módní doplněk uvázaný kolem silného krku. Sandy vždycky tvrdil, že ubožáci, co musí nosit kravatu každý den od devíti do pěti, jsou jen „chodící mrtvoly“. Kdyby nemohl sedět od rána do večera v tričku a otrhaných maskáčových kalhotách a plánovat, jak zabíjet lidi, život by podle jeho vlastních slov nebyl k žití.

Dveře zasedačky se rozletěly a dovnitř vešli dva muži. Pozdravili jsme se a podali si ruce. Ten menší s širokými rameny a kaštanovými vlasy přerušil Sandyho, který nás vzájemně představoval.

„My se s Alexis známe. Z univerzity.“

„Ano. Jistě. Přesně tak.“ Neměla jsem tušení, kdo to je. Patrně prokoukl můj super špiónský pokerový výraz, protože se zamračil. Ještě toho trochu. Nějaký chlápek ze Šestky se urazí, protože si nepamatuju, že jsem vedle něj seděla na přednášce.

Teprve když začal drmolit cosi o současném politickém klimatu v Rusku, jsem si vybavila jeho jméno. Dugdale. Harry Dugdale. Duggers. Hrával ragby. To ještě míval hustší a načesanější vlasy a hubenější obličej. Ťukal zlatým pečetním prstenem do stolu, aby dodal svým slovům důraz. Pořád měl v sobě nadutou sebejistotu člověka, kterému se v životě daří.

A já si vybavila ještě něco.

Spala jsem s ním. Žádný div, že se naštvál, že si ho nepamatuju. Pokusila jsem se zachovat vážný výraz. Stalo se to jen jednou, po nějaké akci na koleji, při níž hrál důležitou roli smokink a spousta vodky. Najednou jsem si vzpomněla, že měl zvláštní

obsesi strkat mi jazyk do uší. Sáhla jsem si na ucho a při té nepříjemné vzpomínce se otrásla. Možná na to byl ulitlej. Někteří chlapi mají rádi uši. Jenomže jak jsem o tom přemýšlela, pořád jsem si na to ucho musela sahat. Co když si toho všimne a bude si myslet, že se mu vysmívám? Anebo se ho pokouším svést? Do hajzlu, udělala jsem to zas. Co to se mnou je? Radši jsem si sedla na ruce, když pokračoval ve své dlouhé přednášce.

„... nepleťme se, tohle je nová studená válka vedená prostřednictvím informačních kampaní, v níž znalosti znamenají moc. Odehrává se na digitálním bojišti a momentálně Rusko vyhrává. Už víme, že náš hlavní spojenec byl zkompromitován. A já se ptám, co ještě...“

Sandy mu skočil do řeči: „Hele, my to chápeme. Na Ameriku se spoléhat nemůžeme. Velkej tatka se na nás vykašlal kvůli ruský milence. Musíme tu mrchu vykopat z manželský postele a přetáhnout si ho zpátky.“

„Ano. Přesně tak.“ Dugdale se rozhlédl po přítomných. „A bude to ještě mnohem horší. Rok-Tech je v Rusku největší soukromá technologická korporace a podle našich zdrojů právě vyvinuli software, který dokáže změnit současnou podobu světa. Richarde, vysvětli nám to, prosím.“

Dugdaleův obrylený kolega se předklonil a sepjal ruce.

„V Rok-Techu vyvinuli aplikaci s názvem VirtuWorld. Momentálně jsou v poslední fázi testování a plánují ji začátkem příštího roku uvést na trh. VirtuWorld posouvá Google Street View úplně na novou úroveň. Uživatelé si nasadí brýle a sluchátka a virtuálně se můžou procházet po kterékoli zmapované ulici na světě. Možnosti jsou nekonečné. Můžete si ‚dojít‘ do obchodu na druhém konci města, položit prodavači otázku, a dokonce si nakoupit a nechat zboží dovézt domů. Na svou skuteč-

nou adresu, ne virtuální.“ Všichni mlčeli a Richard se zahihňal. „Stejně můžete komunikovat s ostatními uživateli VirtuWorldu, dokonce si můžete s potenciálním milááčkem,“ když to slovo takhle protáhle vyslovil, cukla jsem sebou, „domluvit ve VirtuPaříži romantickou procházku u Seiny. Nakonec si budete moct zajet na VirtuPrázdniny, kamkoli se vám zamane. Je to fakt úžasný.“

Naprosto jsem chápala, jak lákavé je prozkoumávat nová místa, aniž by se člověk musel obávat traumatu z dlouhého letu s miminem.

Dugdale ovšem Richardovo nadšení zchladil. „K věci.“

Richard se narovnal. „Stejně jako Google má i Rok-Tech vlastní vozový park s namontovanými skenery, jimiž mapují ulice. Rozdíl spočívá v tom, že skenery Rok-Techu se umí napíchnout na bezdrátovou síť budovy a nahrát MAC adresy, tedy identifikátory síťových zařízení, a ukládat je do centrální databáze. Když si některé z těchto zařízení stáhne zbrusu novou aplikaci VirtuWorld, databáze si spojí jména a registrační údaje s MAC adresou, aktivuje se vzdálený přístup a... bum! Život, jak ho známe, je v háji.“

Rozhlédl se po našich nechápavých tvářích.

„Tak jo, řekněme, že tu máme holku jménem Melissa... Melissa... Melissa X. Pokud mám kontrolu nad softwarem VirtuWorld, zadám si do vyhledávání v databázi ‚Melissa X‘. Jakmile to najde její jméno a detailní informace, můžu si jedním klikem přečíst její texty, e-maily, prohlídnout fotky, kontakty, všechno... jako bych držel v ruce její telefon. Dokonce mám přístup k foťáku a můžu spustit nahrávání. A protože vidím taky všechny bezdrátové sítě a věže operátorů, které kdy zaznamenaly Melissinu MAC adresu, znám všechna místa, kde kdy byla, a odted' můžu

sledovat její pohyb v reálném čase.“ Richard počkal, až to strávíme. „Můžu si najít, které další adresy jsou v daném čase ve stejné síti jako ona. Budu vědět, s kým se potkala – kdy a kde. Nemůže mi lhát. Všechno budu vědět.“ Poklepal si na spánek.

V duchu jsem si slíbila, že se poptám, zda má Richard v reálném životě nějakou Melissu, a budu ji varovat, aby se od něj držela dál.

Richard pokračoval: „Samotná existence softwaru VirtuWorld je znepokojivou známkou toho, jak by mohly věci eskalovat. Naše zdroje předpovídají, že do deseti let by mohl být zmapovaný celý svět. Software můžou klidně dál vylepšovat, takže ani nebude potřeba, abyste si aplikaci stahovali, stejně vás ovládne.“ Richard si posunul brýle na nose. „Možná nás čeká budoucnost, v níž se budeme muset vzdát mobilů, iPadů, vlastně veškerého digitálního hardwaru, abychom si chránili data a zachovali aspoň náznak nějakého soukromí.“

Mobily se obrátí proti nám.

Pokusila jsem se představit si život bez mobilu. Na co bych sakra čučela při nudném půlnočním kojení? A jak bych kruci bez barevných obrázků na YouTube zabavila Gigi během dlouhé cesty v autě? To jako že bych neměla Google pro otázky typu „jaká vyrážka je už nebezpečná“?

Dugdale promluvil do ticha: „Jak jistě chápete, tuto informaci nemůžeme zveřejnit. Už samotný fakt, že taková technologie existuje, by rozpoutal masovou paniku.“

„Chápu, že musíme být diskrétní, ale nemohli bychom aspoň vymyslet nějakou historku, abychom lidi odradili a oni si aplikaci nestahovali?“ Už když jsem otázku pokládala, znala jsem odpověď.

„To bychom mohli,“ řekl pomalu Sandy. „Je děsivé pomyslet,

jaké škody by nám taková aplikace mohla způsobit, ale taky je vzrušující si představit, kolik by toho mohla udělat *pro* nás. Představte si, že se obáváme chystaného teroristického útoku – stačí zmáčknout jeden čudlík a můžeme sledovat rozhovory stovek různých zájmových osob a všech dalších lidí v jejich bezprostředním okolí.“

„To je všechno pěkný, ale jak zabráníme nepřátelům, aby to samý nedělali nám?“ zeptal se Jake.

„Jakmile přesně pochopíme, jak software VirtuWorld funguje, naši inženýři můžou vytvořit ochranné protokoly a cizí mocnosti ho proti nám nebudou schopné použít,“ prohlásil Dugdale. „Současným majitelem a předsedou správní rady Rok-Techu je pětadesátiletý Viktor Tupolev. Na základě jeho instrukcí Rok-Tech začal na černém trhu organizovat prodej softwaru všem mezinárodním agenturám, které projevíly zájem. Jelikož je to mazaný obchodník, uvědomil si, kolik budou bezpečnostní služby ochotné za jeho technologii zaplatit. Jenomže před pár dny Tupolev prodělal těžkou mrtvici. Je naživu, ale vypadá to na poškození mozku. Doktoři ho pořád ještě vyšetřují.“

„Ta pepka ho neklepla jen tak pro nic za nic,“ rozchechtal se Sandy. „Fotříkovu funkci šéfa Rok-Techu převezme jeho nejstarší syn Dimitrij Tupolev. Sedm let už žije v Londýně a vede tu britskou pobočku firmy. Před pěti měsíci, když jsme se poprvé doslechli o softwaru VirtuWorld, jsme ho začali sledovat a sbírat informace. Zdá se, že ačkoli je starý pán zarytý kapitalista, co chce jen rozmnožovat majetek, Dimitrij je stejně zarytý stoupenec prezidenta. Schvaluje přesvědčení režimu, že obchodní společnosti by měly podporovat zájmy milované vlasti.“

„A to znamená, že se software prodávat nebude a jeho výhody budou moct využívat jenom Rusové.“

Zavrtěla jsem hlavou. Tak tohle bude pěkně zapeklitá první mise po návratu.

„Což je katastrofa pro zbytek světa,“ dodal Dugdale.

„Pokud Rusko zůstane jedinou zemí s touhle technologií, s touhle zbraní hromadného vpádu do soukromí, tak se můžeme klidně vzdát. Jestli si myslíte, že prezident je schopný ničit protivníky a ovlivňovat volby už dnes, tak si představte, co dokáže s tímhle.“

Sandy sundal nohu ze židle a postavil se.

„Dimitrijův mladší bratr Sergej je stejně hamižný jako otec, a proto potřebujeme zařídit, aby Rok-Tech převzal právě on. Je ochotný prodat software co možná největšímu počtu kupujících a přijít si tak na pořádný prachy. Momentálně je vedení Rok-Techu v limbu. Starý Tupolev musí být prohlášen za nezpůsobilého, aby mohl Dimitrij podnik převzít. Slyšení proběhne za tři měsíce, v prosinci. Je to oficiální postup, kterému se miliardová společnost nevyhne, ale nikdo nepochybuje, že starého pána prohlásí za neschopného výkonu funkce.“

Sandy se odmlčel, dlouze se napil vody ze sklenice a znovu škulbl kravatou. „Než Dimitrij oficiálně získá kontrolu nad Rok-Techem, musí být nenápadně odstraněn.“

„Takže to chce něco míň okatýho než otrava radiací v hotelu v Knightsbridge, že?“ ušklíbl se Jake. „To bude sranda. Pěkný přivítání, Lex.“ Culili jsme se jeden na druhého. Bandička je zase zpátky pohromadě.

Dugdale si odkašlal. Možná mu nebylo dobře, když si uvědomil, že ženská, se kterou kdysi spal, je vycvičený zabiják.

„Mluvím za Šestku a zdůrazňuji, že stojíme za každou akcí, kterou Osmička uzná za vhodnou. Od Výboru máme instrukce, abychom vám pomohli s čímkoli a kdykoli.“

Všichni v bezpečnostních složkách jsme byli podřízení pouze Výboru, který je skutečným vládcem této země. Premiér a vláda jsou asi stejně potřební jako tlačítko na zavírání dveří u výtahu. Jen budí dojem, že mají něco pod kontrolou. Výbor věří v demokracii. A sám sebe pokládá za pomocnou ruku, která zařídí, aby tato demokracie kráčela správným směrem. Tím, který je nejlepší pro naši zem. Patřili jsme k mizivému procentu lidí, kteří věděli, že to, co se odehrává na veřejnosti, jen zřídka odráží to, co se děje za zavřenými, vyztuženými dveřmi.

Sandy vstal. „Rozběhneme to a dáme vám vědět.“

Bylo po poradě. Sehráli jsme to pěkně a jim se určitě ulevilo, že dospěli se o všechno postarají. Formálně jsme si podali ruce a mně se přitom podařilo ani jednou si nesáhnout na ucho. Rychle jsem vyšla ven.

Při každé návštěvě Legolandu mě napadalo, že by tenhle svět bez špíny a slizu kanálů klidně mohl být mým životem – kdybych v sobě neměla tu část, která na rozkaz zabíjí pro královnu a vlast, a přitom v noci pořád dobře spí. Když jsem viděla Duggerse, došlo mi, jak rozdílnými cestami jsme se vydali. Na Oxfordu jsme studovali před dvanácti lety. Stejně jako mě i jeho zlanarili těsně před promocí. Oba jsme prošli přísnými testy, extrémním psychologickým profilováním a na konci jsme dostali přidělené číslo. Pětka, Šestka, Osmička. Tak jako v Harrym Potterovi vkládali studenti v Bradavicích důvěru do Moudrého klobouku, museli jsme i my věřit, že Výbor to dobře odhadne. Že dobře odhadne nás.

Znovu jsem si vybavila, jak byl Duggers při zmínce o plánovaném útoku nervózní. On se mračil, a já usmívala. Odhadli to dobře, to teda jo.

Druhá kapitola

SANDYHO ČERNÉ BMW ve speciálně upravené „osmičkové“ verzi parkovalo přímo před Legolandem, aby nás bleskurychle dopravilo zpátky do Holbornu a našeho podzemního království. Vykukovala jsem přes zabarvené sklo, když jsme se proplétali ulicemi; houkačka na střeše způsobovala ostatním řidičům lehký šok a jako vyděšené králíky je nutila uhýbat z cesty. Ne, nešlo o žádnou mimořádnou událost, ale z logiky věci vyplývalo, že je pro nás lepší trávit čas jinde než v autě.

Vepředu jsem zahlédla ženu s kočárkem, jak čeká na zelenou. Před Gigi jsem si matek s dětmi vůbec nevšímala. Když jsem na ulicích hledala potenciální nebezpečí, ženy s kočárky jsem nebrala v úvahu. Neškodné. Bezvýznamné. Neviditelné. Teď jsem je viděla všude. Jako by se najednou ocitly v záři reflektorů. Všímala jsem si typu kočárků. Věku dítěte. Věku matky. Jak unaveně vypadá. Jak ploché má břicho.

Když jsme zastavili na světlech a čekali, až přejede autobus, žena zvedla hlavu od dětské peřinky a podívala se přímo na mě. Zamračila se a lehce naklonila hlavu. Odtáhla jsem se od okna a odvrátila zrak, jenže pak jsem si uvědomila, že okna jsou černá a ona v nich jen bedlivě zkoumá svůj vlastní obraz.

Autobus se pohnul a my vyrazili.

Snažila jsem se nemyslet na svou holčičku, kterou v kočárku

tlačí někdo jiný než já. Jake a Sandy za zvuku sirény vepředu rozebírali poradu, kravaty už měli dávno sundané a nacpané v kapsách. Bylo fajn sedět tady s nimi. Zlikvidovat Dimitrije Tupoleva nebude snadné. Vymyslet, jak někoho potají odpravit, aby to vypadalo jako nehoda či přirozené úmrtí, to byl majstrštyk zabijáckého řemesla. Jako když vám ve škole zadají neuvěřitelně těžký početní příklad. Ale tady jste si užili víc zába-
vy, protože do hry vstupovaly jedy, pistole a nože. Sudoku pro sadisty.

A mně došlo, jak moc mi to scházelo.

Nevím, kdy jsem se přerodila v Krysu, kdy přesně se z práce stalo povolání, životní styl. Když jsem vyrůstala, netoužila jsem zabít lidi. Nepatřila jsem k narušeným dětem, které s chutí trhají mouchám křídla a mučí štěňátka. Život byl jednoduchý a obyčejný a příkladné dětství nevykazovalo náznaky násilnické dospělosti. Neměla jsem vrozenou touhu připravovat lidi o život. Jen jsem chtěla víc než normální zajištěnou existenci, k níž jsem směřovala. V pubertě jsem se dívala na ospalé městečko Berkshire, kde jsme bydleli, na starostlivé rodiče, typické příslušníky střední třídy, a cítila jen pramalou vděčnost za to, co mám; spíš se mi chtělo řvát. Připadalo mi to všechno tak předvídatelné. Život byl béžový a já ho chtěla mít červený jako hasičské auto. S přídávkem levhartí kůže. Nechtěla jsem žít na autopilota jako další nula na dlouhé, úmorné cestě životem. Chtěla jsem si zvesela vykračovat, toužila jsem po jiskře v očích, vědoucím, tajemném úsměvu. Chtěla jsem být někdo.

Sledovala jsem, jak nám ostatní auta uvolňují cestu, a opravdu jsem si jako „někdo“ připadala. Co na tom, že můžeme mařit lidské životy? Komplex všemohoucnosti Krysy získávaly především díky nadvládě v silničním provozu.

Sandy vypnul houkačku, když jsme zajížděli do garáží NCP v Covent Garden. Otočil se a podíval se na mě.

„Je fajn se od Holubů zase vrátit domů, co? Anebo na to jako máma teď koukáš jinak?“

V Osmičce jsme lidem z Pětky a Šestky říkali „Holubi“, protože byli roztroušení po celém Londýně a s oblibou vždycky všechno posrali.

Během těhotenství mě přeřadili do Pětky, abych se nevystavovala přímému nebezpečí a mohla žít svůj krycí příběh „obyčejné datové analytičky VUKD“. Pracovní doba od devíti do pěti, vysedávání v kanclu. Nekonečné, únavné dny. Nebyla jsem si jistá, zda za to mohlo těhotenství nebo nuda vyvolaná absencí vražedných akcí.

Pokrčila jsem rameny. „Pořád jsem Krysa. Patřím sem.“

„Ještě že tak. Protože tě potřebujeme.“

Sjížděli jsme pořád níž a níž až do spodního podlaží. Prokličkovali jsme kolem řad zaparkovaných aut a zamířili k velkému boxu úplně vzadu. Visela nad ním cedule inzertující ruční mytí vozidel. Jakmile jsme byli uvnitř, Sandy vyťukal na klávesnici u okna osmimístný číselný kód a kovové padací dveře zarachotily. Potom zadal druhý, ještě delší kód, podlážka sebou cukla a my začali klesat pod zem. To jsme my. Nejnižší z nejnižších. Mechanika výtahu se skřípotem zastavila, dveře se otevřely a my vjeli na soukromé parkoviště Osmičky.

Plochu o rozloze dvou fotbalových hřišť osvětlovaly stropní zářivky. Pěkně v řadě tu stálo deset stejných bílých dodávek, několik černých aut totožných s tím, v němž jsme seděli, a pár soukromých vozů. Spousta Krysa jezdila do práce autem; parkování zadarmo v centru Londýna se považovalo za nedocenitelný zaměstnanecký benefit.

Na opačné straně vládlo oddělení výzkumu a vývoje, kde stá-
věli a testovali své vynálezy.

Vystoupili jsme a vykročili k tunelu, který nás dovedl k síti
kanceláří Osmičky. Na ulicích nad námi se lidé rozhodovali,
který sendvič si dají v Pret a Manger, prohrabovali se oblečením
v New Look a zásobovali se kondomy v Superdrug. Tady dole
jsme na poradách probírali, jak někdo umře. Život nad zemí byl
rozzářeným, rušným místem, kde se všichni o všechno dělili.
Stylové hashtagy, virály, hysterické titulní stránky; vždycky lesk-
lé, v HD rozlišení a megapixelové velkoleposti. Jenomže to byla
přetvářka. Skutečná pravda je tichá. Vytvořená v šedých bez-
výrazných místnostech šedými bezvýraznými lidmi. My Krysy
jsme byli součástí tohoto světa. Drsného, špinavého světa, kde
nikdo nemluví a nikdo není označený v příspěvku. Ale právě
tady se o všem rozhodovalo a takhle se to všechno dělalo.

Skupinku mužů v bílých laboratorních pláštích shromáždě-
ných kolem Toyoty Prius jsme míjeli zrovna ve chvíli, kdy se ote-
vřely dveře na straně spolujezdce. Sandy na ně zavolal:

„Nezapomeňte, že ji potřebujeme na příští týden, hoši.“ Auto
mělo tmavá skla a odstraněné vnitřní kliky. „Trošku vylepšený
uber,“ vysvětloval mi. „Naši šoféři určitě dostanou hvězdičku.“
Zachechtal se pro sebe a u vchodu do tunelu začal vyfukávat
kód na klávesnici. Dveře se odsunuly, my jimi prošli a ve tmě
jsme zamrkali. Po celé délce tunelu ze stropu sporadicky visely
holé žárovky. Stačilo to, aby člověk cestou nezakopával, ale kdy-
by šel někdo proti vám, neviděli byste ho. Naše vlastní chodbič-
ka do pekla.

„Za deset minut v zasedačce,“ oznámil Sandy přes rameno,
když došel na konec tunelu, otevřel dveře do hlavní chodby
Osmičky a odkulhal směrem ke své kanceláři.

„Řeknu to ostatním.“ Jake se pustil za ním. „A ty si udělej něco s kozama.“ Bradou kývl k mému hrudníku, kde už mi zase vykukovala podprsenka. „Teda pokud to není nějaký nověj image. V takovým případě jsem všema deseti pro.“ Zmizel za rohem, než jsem stihla vypálit tu správnou kombinaci důvtipu a sarkasmu.

Zůstala jsem stát sama v prázdné chodbě. Nevkročila jsem sem skoro rok. Fluorescenční zářivky dodávaly šedým otlučeným stěnám a podlahám bělavý nádech. Hluboké hučení klimatizace a slaboučké vrnění elektřiny napájející osvětlení o mnoha wattech oživovalo burácení vlaků metra. Zhluboka jsem se nadechla. Všechno bylo stejné. A přesto jiné.

Vykročila jsem k šatně a rukou přitom hladila hrubé zdivo. Tady dole lidé plánují a intrikují už desítky let. V podobných, na míru vybudovaných podzemních kancelářích se scházel válečný kabinet, než vznikly Churchillovy místnosti válečného poradního sboru. My v tradici pokračovali, akorát jsme bojovali ve válkách, o nichž většina lidí neměla ani ponětí.

Když se na mě v posledním ročníku na Oxfordu obrátili pracovníci tajné služby, věděla jsem, že je k tomu vede obrovské nadšení několika vousatých profesorů, s nímž se vyjadřovali o mých prvotřídních referátech z ekonomie. Bezpochyby se mnou počítali jako s analytičkou nebo jinou důležitou kancelářskou silou, která bude pročitat stohy údajů a přispívat tak k bezpečnosti země. Jenomže moje vcelku zajímavé výsledky psychologických testů napověděly, že se tu pro vysoce inteligentní (9,6), přiměřeně pohlednou (7,2) ženu s velmi diskutabilní morálkou (2,1) možná rýsuje docela jiné povolání.

Vstoupila jsem do šatny a podívala se na sebe do zrcadla pověšeného na stěně. Napadlo mě, jak moc po porodu Gigi utrpí hod-

nocení mé fyzické přitažlivosti. Otočila jsem hlavu zleva doprava. Pár kilo navíc a permanentní vaky pod očima určitě nějaké body sežerou. Oficiální název pro tohle povrchní kolo přijímacího řízení zněl „hodnocení individuálního vzhledu“. Ačkoli na tuhle kolonku, které se obecně říkalo „sexy nesexy“, všichni nadávali, pokládala se za jeden ze základních prvků vyhodnocení schopností daného jedince působit jako aktivní agent. Skóre nižší než 2,2 a vyšší než 8,7 znamenalo, že jste buď moc anebo málo atraktivní, tudíž zapamatovatelní, a to vás vylučovalo z některých typů misí.

Všichni jsme si lámali hlavu, jak členové výběrové komise hodnotí náš vzhled. Vědecky? Zkoumáním symetrie rysů? Instinktivně? Podle toho, jak moc by nás chtěli vidět nahé? Anebo nějaký matematik, co posbíral mezinárodní ceny, vymyslel speciální algoritmus, který bere v úvahu obojí? Já byla prostě jen vděčná, že mi výsledky zaručují přístup k jakýmkoli misím a poskytují jakési domyšlivé uspokojení, že moje vlast mě shledává spíš „sexy“. Svému obrazu v zrcadle jsem věnovala úsměv.

Došla jsem do kouta šatny náležející našemu útvaru. Od chvíle, co jsem se stala právoplatnou Krysou, pracuju pořád ve stejném týmu. V Osmičce nás je asi šedesát, všichni pobíháme v podzemním doupěti, které má jako bonus kantýnu a posilovnu. Polovina z nás jsou Krysy. Zbytek funguje jako technická podpora nebo zaměstnanci oddělení typu sledování, vývoj a výzkum nebo zvláštní projekty. I přes vážnou povahu naší práce se zas tolik nelišíme od společností v Holbornu, které fungují přímo nad námi.

Krysy a technická podpora jsou rozdělení do útvarů. Každý má svého vedoucího a dostává přidělené mise na domácí půdě i ve světě. Každý útvar nese jméno, které mu vymyslel jeho

vedoucí; této pravomoci se pravidelně zneužívá jako možnosti prokázat důvtip, případně jeho absenci.

Zvedla jsem oči k nápisu *Jednorožec*, který byl namalovaný přes šest kovových skříněk, a zavrtěla hlavou. Když Sandy tenhle název vymýšlel, prohlásil:

„A jak jinak mám pojmenovat bandu kokotů, kteří oficiálně neexistují?“

Pokud šlo o názvy ostatních útvarů, ke zlatým hřebům patřily „Megatron“ (velký fanda *Transformerů*), „Meloun“ (odkaz na velikost koulí, jaké člověk potřebuje, aby tuhle práci mohl dělat) a „Jagger“ (ten chlap si opravdu myslel, že tancuje jako Mike). Často mě napadalo, že zatímco naši američtí kolegové své útvary nazývají „Svoboda“, „Nezávislost“, „Patriot“, případně jinými inspirativními přezdívkami, my zůstáváme s dětinským humorem stále hrdými Brity.

Zadala jsem kód do visacího zámku na své skřínce. V opovržlivé vzpouře proti extrémním bezpečnostním opatřením a složitým heslům, která tvořila velkou část mého pracovního života, jsem se u zámku spokojila se čtyřmi nulami. Vlastně jsem ani nevěděla, koho přesně tím posílám do hajzlu, ale byla to moje malá soukromá rebelie v jinak pečlivě zabezpečené existenci. A pokud by mi někdo opravdu chtěl ukrást tašku s úborem do posilovny, náhradní spodní prádlo a malé černé, ať si poslouží. Sundala jsem si sako, nacpala ho do skříňky a ze sportovní tašky jsem vytáhla mikinu s kapucí. Oblékla jsem si ji a zapnula až ke krku.

Cestou k zasedačce jsem minula Sandyho kancelář. Letmo jsem ho zahlédla sedět u stolu.

„Lex, pojd' dovnitř, ano?“ Očividně si mě taky všiml.

Vstoupila jsem do jeho malého kanclu. Betonové stěny byly

prázdné až na plakát přilepený za psacím stolem. Byla to fotografie krysy, snímaná zezadu. Pod ní se skvěl slogan: *Jste mi u prdele... tak tady máte jednu krysí.*

„Ano, šéfe?“

„Sedni si.“

Počkal, než jsem se rovně jako pravítka usadila na plastovou židli naproti odřenému psacímu stolu, a pak spustil: „Nechápej mě špatně, Tylerová, jsem rád, že jsi zpátky.“ Ve tváři se mu nepohnul ani sval. „Ale potřebuju vědět, že budeš v pohodě. Že jsi fakt zpátky ve hře.“

„Sandy, vzala jsem si pár měsíců volno a porodila dítě, neprodělala jsem psychózu. Jasně že jsem v pohodě.“

„Fajn. Jen jsem si to chtěl ověřit. Vždyť víš. Hormony.“ Zatočil si prstem u hlavy. „Dostaneš tu misi na povel. Ty, ne Jake. A proto je potřeba, abys byla ve špičkový formě.“ Předklonil se na židli. „Kdyby Rusové jen zdálky zavětřili, co máme v plánu, odvěta by byla brutální.“

„Sandy, všichni v Osmičce moc dobře vědí, jak dovedou být Rusové nemilosrdní.“ Před několika lety jednu Krysu načapali v domě generála z prezidentovy osobní stráže. Týden ho mučili a pak jeho tělo rozsekané na kousky pohodili na schody britské ambasády v Moskvě. „Zdá se mi, že pochybuješ, jestli tu práci zvládnu.“

„Jsi první ženská agentka v naší historii, která se po porodu vrátila, a hodně lidí je z toho nervózních. Tohle je sakra důležitá mise. Nic většího už snad ani být nemůže. Informace znamenají moc a s aplikací VirtuWorld se z prezidenta stane bůh. Jestli to zvořeme, Rusko si nás všechny namaže na chleba.“ Namířil na mě pravý ukazováček. „Všichni tě budou hodně bedlivě sledovat.“

„Ještě *nikdy* jsem tě nezklamala. Fakt si myslíš, že ze mě porod udělal měkkotu?“ Ano, sama jsem o sobě trochu pochybovala, ale on mě z pozice naduté mužské nadřazenosti soudit nebude.

„Jenom tě varuju, Lex. Vždycky jsi chtěla, aby se s tebou zacházelo stejně jako s kýmkoli jiným, a přesně to se bude dít.“ Položil si zraněnou nohu na stůl. „Takže žádný indispoziční volno, když mrňous dostane rýmu. Žádný pozdní příchody, protože hlídačka uvízla v dopravní zácpě. Jestli chceš makat na místě, kde se na tebe vztahují mateřské výhody, tak se klidně vrať do Pětky. Anebo kurva zůstaň tady.“ Zíral na mě a neusmíval se. „To, co děláme, je až moc důležitý na to, aby si někdo ulevoval, protože má pocit, že mu vagina dává nějaký zvláštní práva.“

„Jasný.“ Zatínala jsem čelist tak silně, až mě rozbolely zuby. Vyšla jsem z kanceláře a práskla za sebou dveřmi. První den v práci a už na mě koukají skrz prsty, pochybují, že to zvládnou. Po tom všem, čím jsme společně prošli.

Od prvního dne v roli Krysy, kdy jsem vstoupila do společné zasedačky, abych Sandymu ohlásila, že jsem jeho nová síla, uplynulo deset hektických, krvavých let.

„Vy jste Alexis? Do prdele, já myslel, že budete chlap.“

„Těch máte dost, jak se zdá.“ Ukázala jsem na všechny mužské tváře kolem sebe. „A říkejte mi Lex. Ale ne Lexi. Pokud teda nechcete, abych vás zastřelila a svedla to na premenstruační syndrom.“

„Myslím, že spolu budeme dobře vycházet, Lex.“

Měl pravdu, klapalo to. Byl dobrý šéf; sice neomalený a akurátní, ale plánování misí a taktická podpora v jeho podání neměly chybu. Vždycky jsem udělala všechno, co ode mě chtěl, a ješ-

tě víc. Líbilo se mi pomyšlení, že vlastním příkladem dokazuju, že člověk nemusí mít koule, aby zastal tuhle práci; stačí pevná vůle, odhodlání a schopnost trefit do černého – správně zamířit, stisknout knoflík, zabodnout jehlu.

Jenomže to byla stará Lex. Nová Lex a její mimino jsou úplně jiné zboží. Asi budu zase muset něco dokazovat. Vítej zpátky, Lex.

Třetí kapitola

KDYŽ JSEM DOŠLA DO ZASEDAČKY, Jake už tam byl. Ačkoli většina zdejšího nábytku byla z umakartu, místnosti z neznámých důvodů vévodil obrovský starožitný dubový jídelní sůl. Vypadal poněkud směšně, obklopený křiklavými oranžovými židlemi, a jeho skvostné dřevě odráželo žlutavé světlo nelichotivých zářivek, ale mně se líbil. Připadala jsem si tu díky němu jako na panství Downton, kde nám za chvíli naservírují sedmichodovou večeři, ne jako na poradě, kde se bude u čaje a dietních sušenek probírat, jak někoho co nejlíp zamordovat.

Jake si mě měřil pohledem. „Jsem zničen. Vypadáš jinak.“

Na okamžik mě napadlo, že si i on s chutí rýpnul do mého novopečeného mateřského stavu. Jako že jsem teď někdo jiný. Ale pak mi došlo, že mluví o mikině.

„No tak, rozepni to trochu. Tahle porada potřebuje krapet oživit.“ Naklonil se nad stůl a opřel si bradu o dlaně.

Jake Drummond je zmetek, ale stejně se mi po něm stýskalo. Jako můj parták v Jednorožci se v mém životě bez přestávek vyskytuje už deset let. Pořád je tady a nedá se přehlédnout. Obdařený konvenčně hezkým vzhledem, pod nímž se skrývá nekonvenční povaha jeho práce. Je nafoukaný, rozčiluje se, nemá daleko do psychopata a já s ním začala spát pár měsíců po tom, co nás dali dohromady.

Na svou obranu musím uvést, že podle výzkumů si až čtyřicet procent pracující populace občas dopřeje románek na pracovišti, patrně díky faktorům, jako je fyzická blízkost a vzrušení ze zakázaného ovoce. A to ani nemluvím o adrenalinu, když uniknete ze života nebezpečné situace, anebo odděláte chlapa, který je dvakrát větší než vy.

Po misi, s oblečením od krve v průchodu, ve skladu pětihvězdičkového hotelu při čekání, až ochranka prošmejdí barák, vzadu v landroveru během dvoudenního sledování uprostřed bohem zapomenuté pouště... Všude tam jsme to dělali. Zabíjení a šukání se skvěle doplňovalo. Jednou jsem četla, že pohřby lidi vzrušují, protože jim připomínají křehkost života. A naše práce byla každodenní připomínkou, jak rychle může život skončit. Báječné afrodiziakum.

Měla jsem mít víc rozumu.

Měla jsem být hodnější.

Jakeovi se těžko odolávalo, ale prokouknout jeho pěkný zevněšek a nonšalantní kouzlo mi stejně netrvalo dlouho. Usmíval se ústy, nikdy očima a jeho smích byl vždycky tak trochu prázdný. Věděl, co se od něj očekává, a svou roli hrál skvěle. Být Krysou Jakeovi poskytovalo způsob, jak dát smysl věcem, které ho doopravdy bavily. Byl jako zkrocený lev. Ale během vypjaté mise nebo při výslechu obzvláště nepoddajného podezřelého nastaly okamžiky, kdy mu maska spadla, a já to viděla. Viděla jsem ho takového, jaký ve skutečnosti je. Mělo mě to vyděsit, ale nevydělalo. Soustředila jsem se na to, že díky své práci v Osmičce aspoň využívá své temné nadání pro dobrou věc. Věděla jsem, že obhajuju hajzla, stejně jako moje kamarádky omlouvaly své nezvedené kluky. „Ten můj je nevěřej prevít, co se nechce usadit, ale fakt mě miluje“ bylo úplně stejně bláhové jako „Můj mile-

nec je sadistický vrah, kterého těší způsobovat lidem bolest, ale jinak je to moc fajn chlap“.

Nikdy jsem se ho nepokoušela napravit. Byl pro mě bokovka, obyčejné rozptýlení v práci a stejně jako každý, kdo se chodí dívat na divoká zvířata v kleci, jsem nebyla tak blbá, abych skrz mříže strkala ruce.

Během těch let jsme končili a začínali, končili a začínali. A pak jsme jednou skončili nadobro. Stačilo málo – skoro spolu umřít. Změnilo nás to. Od toho dne, kdy jsme ve vrtulníku prchali z Číny, tváře ještě popelavé z toho, jak jsme jen o vlásek unikli smrti a nechali tam za sebou hromadu mrtvých těl, už to nikdy nezkusil a mě to taky nelákalo. Už tři roky je to mezi námi jen o práci. Teď jsem si ani nedokázala vybavit, jestli mi v dobách, kdy mi jeho fyzická přítomnost dělala nadmíru dobře, připadal Jake méně protivný než teď.

Dívala jsem se na něj, jak se opírá na židli s rukama za hlavou a šklebí se na mě.

„Jsi kokot.“ Spánková deprivace výrazně zjednodušovala moje hlášky, které bývaly ostřejší než břitva.

Přerušil nás příchod zbývajících členů Jednorožce.

„Rád tě vidím, Lex!“ Geraint Callewaert, rozkošný ajťácký kouzelník, jehož jméno nikdo neumí vyslovit, měl na starosti technickou podporu útvaru. Malý a štíhlý s módními brýlemi se širokými obroučkami, díky nimž měl vypadat spíš jako hipster než hacker.

„Já tebe taky, Géčko. Ahoj, Nicolo.“ Kývla jsem na drobnou ženu s dlouhými černými vlasy, která přišla s ním. Nicola Adamsová pracovala s Geraintem. Byla směšně trendy. Skutečnost, že jsem ji takto nazvala, jen prozrazuje, jak mi příšerně kleslo sebevědomí. Určitě pro to existuje lepší slovo. Odvážaná? Ne, to

se používalo leda tak v devadesátkách. Nicola vypadala, jako by byla z poloviny Indka, ačkoli politická korektnost a její ne příliš přátelská povaha mi bránily v tom, abych se zeptala. V dírci nahoře na ušním boltci nosila diamantovou pecku, ploužila se po kanceláři v harémových kalhotách, upnutých miniaturních tílkách bez ramínek a leopardích teniskách s metalickým lemováním. Mám pocit, že jsem ji jakživa neviděla s úsměvem ve tváři. Vypadalo to, že pracuje tvrdě, aniž by si stěžovala, a přesto neustále působila dojmem, že se nudí. Což je v našem oboru docela výkon.

„Hoj.“ Pohodila hřívou a kývla na mě.

Sjela jsem pohledem na Číňana, který se zubil u dveří. „Mám radost, že jsi tu pořád s námi, Robine.“

„Pojď ke mně.“ Vykročil ke mně s rozevřenou náručí.

„Každý ví, že hudlan od mámy je nejlepší.“ Robin Goh byl agent ve fázi zaškolení, Krysátko. Jelikož vyrůstal v Glasgow, mluvil se silným skotským přízvukem. Většina lidí z branže při prvním setkání s ním předpokládala, že vzhledem ke svému asijskému původu bude odborníkem na bojová umění. Bohužel nebyl. Karate kopem si neporadil ani s papírovým pytlíkem. Ale bez ohledu na naše zklamání se rychle učil a představoval dobrou posilu do týmu, přestože si nedal říct a pořád se pokládal za největšího vtipálka na světě.

Vstoupil Sandy a já byla vděčná, že mě Robin pustil.

„Všichni jste tady, fajn. Začneme.“

Všech nás pět se posadilo kolem obřího jídelního stolu, zatímco Sandy zůstal stát vepředu u velké bílé tabule.

„Před hodinou jste dostali brífinkový e-mail.“

Mobily i notebooky jsme měli nastavené tak, aby kódované e-maily z Osmičky připomínaly spam. To, co vypadalo jako další

nabídka „zvětšení PeNi\$u!!!“, byla ve skutečnosti bezpečná zpráva, kterou jsme dešifrovali zadáním individuálního autorizačního kódu. Na přečtení jsme měli pět minut, pak se totiž mail změnil zpátky na návod, jak si zkvalitnit sexuální život pomocí malé modré pilulky.

„Cílem je Dimitrij Tupolev. Akce: likvidace v utajení. Opakuji: *v utajení*. Musí to vypadat jako nehoda. Pokud by prezident pojal nejmenší podezření, že v předčasné smrti Tupoleva má prsty Británie, rozpoutá se válka. Časově: co možná nejdřív, kurva. Máme tři měsíce a hodiny tikají. Slyšení ohledně svéprávnosti se plánuje na prosinec, ale Dimitrijovi právníci se rvou, aby to uspíšili. Taky hrozí riziko, že starýho pána do té doby odrovná další mrtvice. Naším cílem je zařídit, že Dimitrij fotříka u pekelný brány předběhne. A ,peklo' neříkám náhodou, protože kdybyste Tupolevovy znali, věděli byste, že nikam jinam nepatří.“

Tupolevovi byli vyhlášení svou krutostí; obchodní partneři, kteří je namíchli, obvykle mizeli beze stopy a nikdy vcelku. Kvůli Dimitrijově odchodu na věčnost nám nikomu bezesné noci nehrozily. Sandy se rozhlédl kolem stolu po našich tvářích. „Nebude to snadný úkol. Rusové, proti kterým hodláme udeřit, jsou nepřítel, co nic nepromíjí. Když nás chytí, otázka nezní, jestli to přežijeme, ale jak bolestivě budeme umírat. Nemůžeme si dovolit žádné chyby.“

Jake zavrtěl hlavou. „Ten časový pres se mi nelíbí. Vyžádal si Výbor nějaké dodatečné akce, anebo můžeme rovnou začít vymýšlet plán likvidace?“

Osmička nabízela kompletní škálu likvidačních služeb, záměrem počínaje, provedením konče a k tomu veškerou časově náročnou administrativu mezi tím. Lidi z Pětky ani Šestky

nesměli být ani náznakem spojeni s misemi, které skončily atentátem. Všechno jsme si dělali sami doma, od prvního sledování, požadované rekonoskace až po samotný úder a závěrečný úklid. Pěkná prácička na klíč.

„Výbor se usnesl, že můžeme udeřit, jakmile bude potvrzené, že po Dimitrijově smrti firmu převezme jeho mladší bratr Sergej. A k tomu budeme potřebovat trošku tý ruský pomoci.“

Jake se zamračil. Nesnášel, když musel pracovat s lidmi mimo Osmičku. „Proč? Je to rodinný podnik a bez Dimitrije je Sergej jediná volba.“

„Sergej je kokainová smažka, co umí akorát tak pařit a nasírat lidi. Rok-Tech má momentálně ve správní radě pět lidí. Rozvědka potvrdila, že tři z nich jsou absolutně loajální vůči Dimitrijovi a prezidentovi. Pokud v radě zůstanou, budou bezpochyby hlasovat proti tomu, aby se software VirtuWorld prodával na černém trhu. Proto potřebujeme zverbovat tři ruské obchodníky, kteří nahradí Dimitrijovy spojence v radě, vezmou Sergeje za ručičkou a naservírují mu Rok-Tech na stříbrným podnose. Jakmile tohle vyřešíme,“ zakřenil se, „prásk a je po lasičce.“

„Lasičky“ – tak jsme říkali těm, které jsme si vzali na mušku. Nikdo netušil, co bylo první, zda tenhle šifrovaný název, anebo zparchantělá verze dětské říkanky, která se tu a tam ozývala na chodbě:

*Dej Kryse semtex a kvér,
ať si pěkně pohraje.
Co na tom, jestli je to fěr?
Prásk! A lasička jde do háje.*

„Nějaké otázky?“

„U nás dobrý,“ prohlásil Geraint. „Máme pro Lex a Jakea pár nových udělatek. Je to tak, Nicolo? Fakt hustý věcičky.“

„Jo. Hustý.“ Víc Nicola nedodala. Natáčela si pramen lesklých vlasů kolem prstu s tmavomodře nalakovaným nehtem. Snažila jsem se nemyslet na to, že moje vlastní zkrášlující rituály se poslední dobou omezují na šampon a kondicionér v jednom, protože na druhé oplachování vlasů prostě nemám čas.

„Budeme potřebovat víc než pár nových udělatek,“ prohlásil Jake. „Dimitrijova likvidace je skoro sebevražda – je to násilnickej miliardář, a pokud jde o bezpečnost, je totálně paranoidní, takže kolem sebe má čtyřiaadvacet hodin denně těžce vyzbrojenou ochranku. A ještě to má vypadat jako nehoda? To bez spojení zevnitř nezvládneme.“

„Nebo spojenkyně,“ dodala jsem.

„Jo jo, Lex. To musíš být pořád tak svinsky politicky korektní?“

Nevěnovala jsem mu pozornost a pohlédla na Sandyho.

„Máme manželku, ne?“

Brífinkový e-mail obsahoval přehledné shrnutí klíčových hráčů. Neuniklo mi, že v profilu Dimitrijovy manželky Daši se objevila slova ‚politická aktivistka‘.

Sandyho tvář se roztáhla v širokém úsměvu.

„Poslouchejte všichni. Lex tuhle misi povede. A má naprostou pravdu. Úchvatnou Dašu Tupolevovou, Dimitrijovu manželku a matku jeho tří dětí, máme na své straně. Gěčko, ukaž nám Dašin spis prosím.“

Geraint stiskl tlačítko a na bílé tabuli se objevila časopisecká fotografie Daši a Dimitrije z nějaké nóbl společenské akce. Měla na sobě dlouhé černé šaty bez ramínek, zato s vlečkou a do

kamery vrhala megawattový úsměv. Kolem krku a v uších se jí blyštily diamanty, dlouhé blond vlasy měla dokonale vyžehlené. Dimitrij se bavil s někým mimo záběr. Byl to kus chlapa, široká ramena, korpulentní postava, husté černé vlasy. Obr ve fraku. Kráska a Zvíře.

Sandy ukázal na fotku. „Daša a Dimitrij Tupolevovi jsou manželé osm let. Daše je třicet jedna, Dimitrijovi čtyřicet pět. Mají tři děti: sedmiletého Viktora, čtyřletou Nataliji a roční Irinu.“

Promítla se další fotka – Daša a Dimitrij u neobyčejně velkého vánočního stromečku. Irinu držela matka v náručí, obě starší děti stály vepředu. Nikdo se neusmíval.

„Daša vyrostla ve vsi na Sibiři, v osmnácti se přestěhovala do Moskvy, kam ji přitáhl modelingový agent.“

Rodinnou vánoční pohlednici vystřídala fotografická koláž Dašinych snímků v roli manekýny.

Sandy pokračoval: „Zdá se, že stěhování do velkého města předznamenal začátek velkého zájmu o ruskou politiku. Tady je na demonstraci proti prezidentovu režimu, těsně předtím, než potkala Dimitrije.“

Na zrnitém snímku Dašu ve vlněné čepici obklopovali další demonstranti. Lidé kolem ní drželi nad hlavami transparenty s protiprezidentskými hesly. Fotograf je zachytil s otevřenými ústy a zamračeným výrazem. Daša a její lícní kosti v tom moři lidí zřetelně vystupovaly.

„Daša už má dost Dimitrijových neustálých nevěr a jeho plán další podpory prezidenta ji děsí, takže byla od začátku naším prvním kandidátem. Když před pár měsíci vycházela ze svého oblíbeného londýnského kadeřnictví, jako na zavolanou se přímo před ní odehrálo násilné přepadení.“ Sandy se uculoval.

„Během léta jsem se s Dašou několikrát sešel na policejních stanicích v Kensingtonu a Chelsea.“

Standardní postup: Osmička zařídí, aby se zájmová osoba stala svědkem trestného činu. Díky tomu pak musí chodit na policejní stanici a vypovídat ve speciální výslechové místnosti, kterou si Osmička pro tento účel zrekvírovala. Předvolání jsou dokonalou záminkou pro soukromý rozhovor mimo dosah zvědavých očí a hyperaktivních bodyguardů.

„Dašin bratranec, se kterým vyrůstala na Sibiři a který pro ni byl jako bratr, vloni při práci pro Dimitrije zmizel.“ Sandy si promnul nohu a sedl si vedle Gerainta. „Během jednoho našeho rozhovoru jsem jí předhodil důkaz, že v jeho smrti, rozčtvrcení a odhození do Temže, má prsty Dimitrij. Myslel si, že ho bratranec okrádá. Vědomí, že Dimitrij nařídil vraždu blízkého člena rodiny, stačilo, aby s námi začala spolupracovat.“

„A ona ví, že my pro Dimitrije plánujeme likvidaci, a ne vězení?“ Pokud mi bylo známo, vztek na drahou polovičku automaticky neznamená spoluúčast na vraždě.

Sandy se otočil ke Geraintovi. „Pásku číslo dvě, prosím.“

Na tabuli se promítlo video – Daša sedící ve výslechové místnosti. Přes starorůžové sáčko chanelovského kostýmku měla připevněný nezaměnitelný černý pás detektoru lži.

„Už nějakou dobu vím, že jsem se provdala za zrůdu.“ Překvapilo mě, jak pěkně anglicky to znělo. Roky, které tu strávila, a bezpochyby i hodiny ve společnosti matek dětí ze soukromých škol jí pomohly vybrousit řeč a zmírnit cizí přízvuk. „Všechno, co dělá...“ Sklopila oči. „Je mi z toho zle. To, co udělal mému bratrancí... já...“ Hlas se jí zlomil. Odmlčela se a napila se vody. „Můj bratranec nebyl první a nebude ani poslední. Takhle Dimitrij funguje: nejdřív násilí, otázky až potom. Vím, že ho mají na mušce. Je

jen otázkou času, kdy se některému z jeho nepřátel nakonec podaří ho zabít.“ Do kamery upřela ocelový pohled. „Já už ho oplakala. A když budu souhlasit, že vám pomůžu, aspoň zaujmu postoj proti prezidentovi. Zabráním mu, aby získal ještě větší moc. On...“

Sandy stiskl tlačítko na Geraintově notebooku a polozamračenou Dašu zarazil uprostřed věty. Rozhlédl se po nás. „Během výslechu jsme třikrát měřili její životní funkce. Každé slovo, které pronesla, myslela vážně. Nezapomínejte, že od svatebního slihu nebývá moc daleko k přání, aby ten druhý umřel.“ Rty se mu zvlhnily. Sám byl zatrpklým rozvedeným otcem dvou dětí. „Náš problém je, že před dvěma týdny veškerá komunikace ustala. Míra ochrany se zdvojnásobila, což buď znamená, že manžilek se obává o její život, anebo se bojí zrady. Dá se předpokládat, že jí napíchnul e-mail i telefon, takže obnovit kontakt bude pěkný opruz. A právě proto jsi ty, Lex,“ ukázal na mě, „tak cenné aktivum. Na někoho, jako je Jake nebo já, si dají bacha. Zato ty, ženská a matka, jsi jediná šance. Tobě by se mohlo podařit obnovit kontakt. Jestli se to nepovede, celá mise se zhroutí.“ Předklonil se. „Takže, mami, jdeš do toho?“

Osmičku musel člověk obdivovat. První den po návratu do kanceláře a už našli způsob, jak využít mého nového stavu.

Nepřekvapovalo mě to. Při téhle práci musíte využít všechno, co máte, abyste uspěli. Dokázat svou hodnotu a příslušnost k elitě. A být ženou byl od začátku jedinečný přínos pro náš tým. Lidé ženám víc důvěřují. Nemají takovou chuť jim ubližovat. Ženy netřeba brát vážně. Ženy nejsou hrozba... *Bum!*

Už jsem chápala, proč Sandy tak velkolepě vyhlašoval, že tuhle misi povedu já. Byla jsem dokonalá máma-špionka, která se může dostat k Daše. A úspěch operace závisel na informacích, které nám poskytne o manželovi.

Všichni u stolu na mě zírali.

„Jasně že do toho jdu, Sandy. Postup v kariéře byl přece jediný důvod, proč jsem si pořídila dítě.“

Sandy mé rýpnutí ignoroval. „Robine, zavolej chlapům ze sledovačky. Chceme všechno, co mají na Dašu. Lex, ty a Jake máte zbytek dnešního dne na to, abyste vymysleli, jak naaranžovat náhodné setkání. Zítřka se musíš zkontaktovat s Dašou, tlačí nás čas a bez informací se nikam nehne.“

Sledovací tým Osmičky si na Dašu a Dimitrije poprvé posvítíl před pěti měsíci, jakmile se začaly šířit zprávy o softwaru VirtuWorld. Zdálo se, že její život tvoří ranní kávičky, schůze charitativních výborů a četné zkrášlovací rituály zaměstnávající šest různých pracovních sil ve třech salonech. Nebylo divu, že vypadala tak, jak vypadala, přestože měla tři děti. Sandyho analýza byla správná. Pokud mám zkontaktovat Dašu a nevzbudit podezření paranoidního manžela a všudypřítomné svity goril, budu muset použít svou tajnou zbraň.

Svou milovanou půlroční dcerku.

Čtvrtá kapitola

RÁNO JSEM VCELKU ÚSPĚŠNĚ PŘEDSTÍRALA, že se jedná o další úplně obyčejný den, a to až do chvíle, kdy jsem do přetékající přebalovací tašky strčila svou osmatřicítku. Zvedla jsem Gigi, přitiskla ji k sobě a vdechovala její jemnou sladkou vůni. Pomyšlení, že ji hodlám vtáhnout do temného světa, třebaže jen ve vedlejší roli, mě děsilo. Mou nejvyšší prioritou bylo její bezpečí. Bez ohledu na to, jak moc jsem chtěla sobě i Osmičce dokázat, že si tuhle práci zasloužím, nehodlala jsem dopustit, aby se jí něco stalo.

Položila jsem Gigi do kočárku a v duchu litovala, že nebyl čas, aby mi kluci z výzkumu a vývoje vyrobili neprůstřelnou verzi. Potenciální rizika téhle operace jsem zkoumala tisíckrát. A pokaždé jsem dospěla k závěru, že pravděpodobnost přejetí autobusem, který se pokouším doběhnout, je asi stejně velká jako možnost, že na nás Dimitrijovi bodyguardi začnou za bílého dne pálit před exkluzivní londýnskou školou. Stejně se mi ale celou cestu k Notting Hillu třásly ruce a bušilo mi srdce.

Vystoupily jsme z autobusu a já jukla na Gigi, která v kočárku spala s rukama u hlavy, jako by se vzdávala. Zabočily jsme za roh a já na druhé straně ulice spatřila Dašu, jak vychází z pětipatrového sídla. Byla asi v polovině schodů, pak se otočila k otevřeným vstupním dveřím, kde stála mohutná tmavá postava.

Dimitrij.

Měl na sobě oblek, vlasy ulíznuté dozadu.

Neslyšela jsem, co si říkají. On se na ni díval a gestikuloval. Opřel si ruku v bok, ukázal na ni, ještě něco dodal a zmizel v domě. Dveře za ním práskly. Daša pár vteřin zírala na zavřené dveře, pak se otočila a pokračovala dolů ze schodů ke čtyřleté dceři, která na ni čekala s koloběžkou a dvěma statnými bodyguardy. Daša dceru políbila a obě se vydaly na cestu po chodníku. Muži šli deset kroků za nimi. Oba měli v uších sluchátka a podle boulí na saku jsem soudila, že mají i zbraně. Zhluboka jsem se nadechla. Jsem normální ženská. Normální, normální, normální. Zrychlila jsem a přešla ulici.

„Dašo! Dašo!“ Vznešená blondýna se otočila. Naklonila hlavu a bedlivě si mě měřila. Vzala si na sebe přiléhavé kalhoty, boty na vysokém podpatku, upnutou hedvábnou halenku a vypasované karamelové sáčko z měkoučké kůže. V duchu jsem děkovala, že můj dlouhý černý kabát od River Island zakrývá triko flekaté od kaše a rozepnutý horní knoflík u džín.

„To jsem já, Alexis! Jak se máš? Pamatuješ se na mě? Potkaly jsme se na party u Sandy. Zrovna tuhle mi říkala, že už s tebou šíleně dlouho nemluvila. Bude nadšená, až jí povím, že jsme se potkaly. Musíme se domluvit a zajít s dětmi na hřiště.“

I mně samotné připadalo, že mluvím strašně rychle a pisklavě. Potřebovala jsem, aby hrála se mnou a rychle se blížící gorily se uklidnily. Z toho, co jsem si o ní přečetla, jsem předpokládala, že je to bystré děvče. Venkovská dcerka ze Sibíře by se nepozvedla do luxusních výšin Notting Hillu, kdyby neměla kromě krásy i trochu rozumu.

Rozhostilo se ticho, které trvalo snad celou věčnost. Konečně odpověděla:

„Jak se má Sandy? Pořád ji bolí pravá noha?“ Nenápadně

koukla do kočárku a skoro se zatvářila překvapeně, že v něm opravdu vidí spící dítě.

Jo, je chytrá. O tom není pochyb.

„Vlastně ji bolí levá. Ale ano, pořád se jí špatně chodí. Chudinka Sandy.“

„Určitě ji ode mě pozdravuj a vyříd, že se omlouvám, že jsem se tak dlouho neozvala. Byl to teď blázinec.“ Nepatrně kývla hlavou na bodyguardy za sebou.

„Mami, pospěš si! Přijdeme pozdě.“ Dcera na koloběžce se vrátila a zamračeně si nás měřila.

„Ahoj, Natalijo. Ty máš ale krásnou koloběžku, dokonce má hlavu jako poník.“ Dvěma prsty jsem ťukla do neonově fialové rozesmáté koňské hlavy připevněné mezi řidítky koloběžky a pohlédla přitom na Dašu. Taky jsem lehce naklonila hlavu. „Je vážně nádherná. Vsadím se, že ti ji všechny holky ve škole závidí.“

„Kdo jste?“ Holčička se na mě krátce podívala a otočila se zpátky k matce. „Pojď už mami. Hned!“ Obrátila se na patě a odfrčela.

„Musím jít, Alexis. Moc ráda jsem tě viděla. Ozvu se ti a naplánujeme to hřiště.“ Kývla. Doufala jsem, že mi tím naznačuje, že pochopila vzkaz. Odkráčela, bodyguardi se vlekli za ní a předstírali, že jsou natolik profesionálové, že s nimi vůbec nehne pozoruhodné kolébání pozadí, které Daše při chůzi vykouzlily desetcentimetrové podpatky lodiček od Christiana Louboutina.

Počkala jsem, až budou z dohledu, a dotlačila kočárek s Gigi ke kavárně Caffé Nero, které jsem si všimla, když jsme vystupovaly z autobusu. Pořád spala a skoro vůbec se nevrtila, a tak jsem vjela i s kočárkem dovnitř a koupila si velké cappuccino s sebou.

Pomalu jsem upíjela a chodila sem a tam po ulici; nevinný obrázek matky, která uspává děcko. Když byl kelímek prázdný, nastal čas podniknout výsadek.

Cestou k Natalijině škole jsem koukla na hodinky. Zvonilo už před víc než patnácti minutami a hlavní dveře byly pevně zavřené. Ulice prázdná. Venku před impozantní budovou stály u zábradlí pečlivě srovnané koloběžky ve všech barvách duhy. Zpomalila jsem u nich a pohledem hledala Natalijin nepřehlédnutelný kousek s koňskou hlavou. Naklonila jsem se a do tlamy nacpala letáček, který jsem měla v kapse. Rozhlédla jsem se okolo. Byla jsem jen obyčejná matka, co si prohlíží koloběžku.

Letáček propagoval spolek www.mamyzapadniholondyna.net a byl plný fotek usmívajících se matek a pěkně oblečených dětiček podnikajících řadu různých aktivit, nad nimiž zůstával rozum stát – šachy počínaje a hrou na violu konče. „Naši členové se dostanou k těm nejlepším učitelům, které může západní Londýn nabídnout,“ hlásal titulek nahoře. Rukou jsem k němu dopsala: *Sandy napadlo, že by ses ráda přidala! Alexis.*

Připojila jsem ještě přihlašovací jméno a heslo, díky nimž se Daša dostane do zabezpečené, šifrované chatovací místnosti, kterou vytvořil Geraint. Kdyby někdo sledoval její vyhledávání na internetu, viděl by jen dlouhý seznam diskuzí, mezi jejichž témata patřily poklady jako „Může mít pětileté dítě bipolární poruchu?“ a „Je tak nadaná, není náhodou autistická?“.

Mise splněna. Odstoupila jsem od koloběžky a vydala se k zastávce autobusu, cestou jsem dělala obličej na Gigi, která se už probudila, při mých rozveselovacích pokusech spokojeně vrněla a vůbec netušila, že se stala svědkem lsti mezinárodního kalibru.

Doma jsem ji svěřila Beatě a čekající misce kaše a odebrala se nahoru. Zavřela jsem za sebou dveře ložnice, opřela se o ně a pomalu vydechovala. Všechno šlo podle plánu. Kontakt navázán, výsadek úspěšně proveden a kromě toho, že jsem zkazila Gigi chuť k jídlu, protože jsem jí celou dobu cpala nějaké svačinky, se nic zlého nestalo. Rozepla jsem přebalovací tašku, kterou jsem odložila na postel, a spatřila v ní Gigino barevné chrastítko, růžovou čepičku a chladné tvrdé železo osmatřicítky uhnížděné mezi Sophií, pořádně okousanou žirafou, a poloprázdnou krabičkou Tupperware s grahamovými minityčinkami.

Tohle je teď můj život.

Jak jsem se tu sakra ocitla?

Nikdy jsem nepředpokládala, že se usadím. I v dospělosti jsem pořád jedla různé druhy cereálií Kellogg's. Když jsem se totiž měla v uličce samoobsluhy rozhodnout mezi různě barevnými krabicemi, nedokázala jsem vybrat jen jednu, a tak jsem kupovala maxibalení se všemi druhy. A to šlo jen o lupínky k snídani.

Jak bych se mohla vzdát všech těch mužů, kteří se zjevovali v různých příchutích, tvarech a velikostech? Nemluvě o tom detailu, že jsem musela svou práci držet v tajnosti. Nedokázala jsem si představit, že bych to měnila, a ani jsem po tom netoužila. Muži byli moje sladká odměna. Zábava k svačině, ale nic vážnějšího. Pracovní i milostný život se stejnou měrou točil kolem toho, jak nejlépe poznat cílovou osobu, zjistit, na co zabírá, a zasadit smrtící ránu. Bývala jsem schopná opustit místo činu bez jediného ohlédnutí.

Ale pak se přihodily události v Tchien-ťinu.

Před třemi lety jsme s Jakem odletěli do Číny zlikvidovat jeden důležitý cíl. Měl to být jednoduchý úkol, jenomže jsme padli

do léčky. Rutinní schůzka s informátorem v prázdné restauraci skončila tak, že nás svázané nacpali do neoznačené dodávky a odvezli do osamělého baráku.

I teď – po těch letech a na druhé straně světa, v bezpečí vlastní ložnice – se mi srdce pokaždé rozbuší, když si vzpomenu na chvíle, které jsem tehdy považovala za poslední minuty svého života.

Řvali na nás, zavázali nám oči a vyvedli nás ven. Hodili nás na zem, pak zase vytáhli na kolena a předčítali naše údajné protistátní zločiny.

Klečela jsem v prachu, studený vítr mě šlehal do tváří a já se připravovala. Smrt se blížila. Nechtěla jsem se zhroutit. Skoro jsem nemohla dýchat. Srdce mi bilo tak rychle a silně, že jsem ho cítila v krku a slyšela v uších. Tepalo mi v celém těle, až jsem se z toho roztřásla. Mé tělo křičelo životem jako při posledních ovacích vestoje, než spadne opona.

Vedle sebe jsem zaregistrovala pohyb. Jake mě vzal za ruku. Mou první myšlenkou byla naděje. Má plán. Něco mi podstrkuje, cokoli, co by se dalo použít jako zbraň. Ale nic tam nebylo. Jen jeho ruka, kterou svíral mou dlaň. Jednou ji stiskl. Nebyl to žádný kód, žádný vzkaz, co uděláme. Jen pokus mě uklidnit. Sbohem.

Ta nejintimnější chvílka, kterou jsme kdy sdíleli.

Křik zesílil, odtrhli nás od sebe a řadili před popravčí četu. Pořád jsem držela Jakea za ruku a pokoušela se soustředit jen na ni, na její teplo, na skutečnost, že nejsem sama.

Několikrát to cvaklo, jak si chystali pušky. Pak se v úsečné mandarínské čínštině ozvalo „*připravit, zamířit, pal*“. Pevně jsem stiskla víčka a zadržela dech. Už jsem čekala jen na smršť výstřelů. Cítila jsem napětí z Jakeovy paže; asi se taky chystal. Začalo se střílet a já doufala v rychlý konec.

Jenomže mě nic netrefilo. Odvážila jsem se vydechnout. Co se to sakra děje? Blížily se k nám kroky a černotu pásky přes oči vystřídal úchvatný, známý pohled na ozbrojeného příslušníka jednotky SAS. Sandy povolal kavalérii. Rychle nás odtáhli kolem těl padlé popravčí čtyry do čekajícího vrtulníku.

Bylo to o vlások. A já to v sobě nosila dlouho. Takhle blízko smrti jsem se ještě nikdy neocitla a ve chvíli, kdy jsem čekala, až mě trefí kulka, mi hlavou proletělo několik myšlenek. Jedna z nich byla nejhlasitější.

Nestihla jsem mít dítě.

Člověk přesvědčí sám sebe, že má všechno, po čem kdy toužil, ale teprve před posledním nádechem si uvědomí, že se obelhával. Bez ohledu na to, čeho jsem dosáhla a co udělala, abych všem kolem sebe dokázala, že se ve mně pletou, mě najednou přepadl smutek, že nemám miminko.

Ani jsem netušila, že ho chci, ale copak jsem mohla popírat pravdivost toho, co mi přišlo na mysl, když jsem se na kolenou chystala na smrt?

Vysloužili agenti z Osmičky, kteří měli za sebou několik prožitků blízké smrti, uctivě hovořili o „absolutní pravdě“. V okamžiku, kdy člověk hledí do tváře vlastnímu konci, se mysl vyprázdňuje a vy jste obdařeni momentem absolutního poznání, které nelze ignorovat.

A já ho ignorovala.

Snažila jsem se žít dál jako předtím. Předstírala jsem, že se to nikdy nestalo. A přesto mi to pořád vrtalo někde vzadu v hlavě.

Nestihla jsem mít dítě.

Znovu jsem se podívala na přebalovací tašku. Ta myšlenka mě od té doby neopouštěla a nakonec mě dostihla.

Došla jsem k prádelníku a zvedla fotku ve stříbrném rámečku. Mám na ní skloněnou hlavu a ústa zvlněná v úsměvu. Vlasy rozpuštěné, na sobě jednoduché bílé hedvábné šaty. Můj zbrusu nový manžel Will mi něco šeptá do ucha nebo mě líbá na tvář. Z tohoto úhlu se to nedá poznat a já si ten okamžik neumím vybavit. Ten den byl plný šeptání a polibků. Na obrázku je i několik osamocených okvětních plátků rudých růží, jeden mám ve vlasech, dva jsou na jeho obleku. Rozjaření přátelé a hrdá rodina je na nás házeli jako konfety.

Byl „ten pravý“, anebo jen „ten pravý v pravý čas“? Vidina miminka se ve mně pevně zakořenila a tato potřeba mě vehnala do jeho náruče. Podívala jsem se na fotku a tvář, kterou tak dobře znám. Hezký, dospělý chlapík odvedle. Hnědé, trochu moc dlouhé vlasy se mu vlnily přes límeček bílé košile. Kratičké strniště, i když se po ránu oholil. Zmačkaný oblek, přestože ho měl na sobě jen pár hodin. Téměř jsem slyšela jeho hluboký smích, připomínající spíš hurónský řev, a cítila jeho ruce, když mě zvedl ze země a roztočil se se mnou dokola.

Ne, bylo to skutečné. Ten den jsem se tolik usmívala, až mě z toho bolely tváře. Tenhle nový široký úsměv s odhalenými zuby byl skoro na všech fotkách z naší malé svatby. Nestřežená, obličej deformující radost. Upřímné stravující štěstí zachycené na filmu.

Ty fotky mám schované někde v šuplíku.

Doktor z Osmičky by to patrně použil jako důkaz, že nesnesu pohled na své pravé já, že se stydím za to, kdo ve skutečnosti jsem.

Ale je to jen má marnivost.

Vypadám líp s lehkým, zdrženlivým úsměvem. Jako na tomhle obrázku ve stříbrném rámečku.